

politansfolens Medlæggelse, og vi ere komne til at see et Udvalg afgive en Betænkning derover, men videre ere vi ikke komne. Det er nemlig den Stilling, vi i Reglen indtage ligeoverfor private Lovforslag, at man meget sjældent seer saadanne Forslag gennemførte. Her foreligger nu for os en Betænkning over et privat Lovforslag, som handler om de to Seminariers Medlæggelse. Det har ligget her siden den 7de Marts, men Sagen er endnu ikke kommen til 2den Behandling, og der er vel ikke noget Medlem, som for Alvor nærer den Tro, at vi skulde faae dette Lovforslag gennemført i denne Samling. Jeg siger derfor: lader os fastholde disse Anmærkninger; den Tid vil da nok komme, da man bliver nødt til at tage noget Hensyn til; hvad disse Lovforslag gaae ud paa. Jeg skal tilbagefalde i Grindringen de Bemærkninger, som faldt under Finantslovens 3die Behandling i Theatersagen, og som lode paa, at, hvilket Forslag vi end vedtoge her, vilde Statskassen ikke faae nogen Lettelse; thi den vilde, hvis vi nægtede Tilskudet, blive saa overbebyrdet med Pensioner, at disses Beløb endogsaa vilde overstige den Sum, der var Tale om at bevilge. Saafernt vi altsaa ikke ville udsætte os for, naar der virkelig bliver Tale om at gennemføre Forandringer med Hensyn til de Anstalter, hvortil Anmærkningerne sigte, at møde de samme Bemærkninger, saa troer jeg ikke, at vi skulle vige tilbage, men fastholde disse Anmærkninger, som ikke kunne berede nogen Bausfælgighed. De gaae jo ikke ud paa, at der ikke maa ansættes Embedsmænd ved disse Anstalter, men kun paa, at der ikke maa ansættes Embedsmænd med Pensionsret, og jeg kan ikke see, at en saadan Bestemmelse kan lægge Administrationen den mindste Bausfælgighed i veien. Med disse Bemærkninger skal jeg bede det ærede Thing at fastholde sin Afstemning ved 3die Behandling.

Sage: Det var en eiendommelig Stilling, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Verg) indtog her. Han sagde

nemlig, at han var ikke enig i at gaae mod Landstthinget med Hensyn til disse Anmærkninger; men at han dog maatte bringe de Spørgsmaal ind i Thinget for at see, hvorledes Stemningen var. Ja, det er netop derved, at man fremkalder unyttige og vidtløftige Forhandling, og det ærede Medlem sagde selv — jeg glædede mig over den Udtalelse —, at han albrig havde stillet det Forslag, som er gjenoptaget med Hensyn til § 21 II. A. 3, naar han havde anet de uendeligt vidtløftige Forhandling, som det Spørgsmaal er undergaaet. Men hvorfor kommer han saa nu og er med til at fremkalde Forslag, som ogsaa kunne fremkalde saadanne vidtløftige Forhandling? Jeg troer virkelig ikke, at det er heldigt for et Medlem af Thinget, naar han ikke har den faste alvorlige Overbeviisning, at en Sag skal gennemføres, saa dog at kaste Spørgsmaal ind, for at vi kunne staae her og doctrinairt behandle forskjellige Seminarier og andre Spørgsmaal. Jeg maa tilstaae, at jeg opfatter denne Sagens Behandling væsentlig anderledes, end flere af de ærede Talere gjøre det. Jeg har med en vis Engstelse — kan jeg sige — seet paa Finantslovens Behandling i Landstthinget. Det var første Gang, at den nye Rigsdags Landstthing skulde behandle en Finantslov, der kom fra Folkethinget, og man havde spaaet os isorveien, at der vilde opstaae meget alvorlige Conflictter mellem de to Thing, og navnlig sagde man, at, hvad Finantslovens Behandling angaaer, vilde det være overordentlig vanskeligt for de to Thing at arbejde nogenlunde sammen paa en sund og god Maade. Det er da ganske naturligt, at Medlemmer af Folkethinget med en vis Frygt maatte see paa, hvorledes det første Gang valgte nye Landstthing vilde modtage en Finantslov, og vel at mærke, en Finantslov, langt fyldigere og af langt større Betydning, end Tilfældet var med de tidligere Finantslove; fordi Fælles og Særligt ere samlede til Et. Og hvad er saa steet? Vi have sendt Finantsloven ind i Landstthinget, og Landstthin-